

Syed Shamsul Haque

Nepopolna pesem 25. marca 1971

Vidiš, ko se v svetlobi,
ogrnjeni s temo, pojavi muezin,
stoji zamišljen, posvečen
na minaretu
In preplavi jutro s svojim *ajan*, ki se širi.
Jajčasto nebo se razpoči v škrlatu,
Podobno nebeškemu sadežu,
Po širokih Božjih avenijah se razlije kri.

Po planjavah, hribih,
trdnih človeških domovih,
Kolibah, vaseh, naselijih, pristaniščih, preprogah teles.
Kapljice se ulijejo, sokovi najhujše bolečine –
upravičeno – posekano drevo.

Počistiti široko razraslo drevo, imenovano *Bengal*.
Prihajajo v hordah,
pod okriljem teme,
vihtijo sekire,
njihovo celonočno ropanje je Chalmi pokvarilo spanje.
Najprej so razdejali novorojenčke, ki se plazijo, pritlikavo
grmičevje,
nepazljive noge tacajo po nasmejanih grmičkih cvetja,
lomijo stebila,
nepopravljivo nagnjena v stran.

Dvainpetdesetega, dvainšestdesetega,
devetnajsto devetinšestdesetega in enainsedemdesetega,
neusmiljeno udarjanje sekir, sek, sek, sek,
Na levi in na desni Bangle dan in noč,
Drevo bo izginilo,
Tamal, Sundari, Shaal:

Tamal, ki se ogrinja z začaranim mrakom ljubimcev,
Sundari, ki daje obliko našim vasem,
Prispodoba za človeško pokončnost.
Shaal, ali bo tudi on izginil,
bo izumrl?
Velika, sveta figova drevesa?
Listje, ki vlada v
dneh brez listja Chaitre?

Ali bodo šli? Bodo?
Sekira jih bo vse odnesla?
Po avenijah Boga teče kri,
ob zori *aajan*.
Nebo nad Banglo se je razpočilo kot božanski sadež.
Neslišen zvok, sekira?
Katere sekire? V kakšnem divjaštvu?